

Lars Løkke Rasmussens nytårstale

Taler

Lars Løkke Rasmussen
Statsminister

Dato

1. januar 2018

Sted

Christiansborg

God aften.

Mellem jul og nytår gik jeg og tænkte på de mennesker, jeg har mødt det sidste år.

Særligt to trængte sig på.

Maisha på 19 år. Farjana på 17.

To stærke unge kvinder fra Bangladesh.

I efteråret besøgte de mig her på mit kontor. De fortalte om deres hverdag i et af verdens fattigste lande. Og om deres kamp for at stoppe børneægteskaber, vold og diskrimination mod piger og kvinder.

Den kamp støtter Danmark.

Meget af det, vi tager som en selvfølge herhjemme, er ikke en selvfølge andre steder.

At man selv må bestemme, hvem man gifter sig med. At kvinder og mænd har samme rettigheder og muligheder. Ja, en statsminister og to unge fra Bangladesh ordner verdenssituationen over en kop kaffe.

Maisha sagde om sit besøg i Danmark:

”Det har været den bedste dag i mit liv!”

Så kan man godt blive ydmyg. Og stolt af vores lille land.

Danmark er ikke et perfekt sted. Men vi bor på en dejlig plet på kloden. En af de bedste i verden.

Og det, tror jeg, hænger sammen med, at vi har stor frihed til at leve vores liv, som vi vil. I respekt for fællesskabet.

At vi kan tale sammen. Selvom vi er forskellige.

At vi kan forfølge egne drømme. Og samtidig tager ansvar for dem, der ikke får deres opfyldt.

At vi har den balance mellem frihed og tryghed.

Her ved indgangen til det nye år går det godt i Danmark.

Udlandet efterspørger vores varer. Der er rift om det særlige, vi kan. F.eks. indenfor grønne løsninger.

Der er skabt mange nye arbejdspladser.

Danskere, der var arbejdsløse for få år siden, har nu et job.

Tusinder, som før var på kontanthjælp, tjener nu deres egen løn.

Jeg er overbevist om, at det at have noget at stå op til. Være en del af fællesskabet på en arbejdsplads. Det betyder noget. Det betyder meget.

Et overskud i hverdagen. Et håb for fremtiden.

Vi høster nu frugterne af de tunge beslutninger, vi tog efter finanskrisen. Reforme af dagpenge. Efterløn. Kontanthjælp.

Nu skal vi have alle med og sikre, at de gode tider varer ved.

Derfor vil regeringen i det nye år genoptage forhandlinger om endnu en reform. Om skat. Så særligt de med de mindste lønninger, men også danskere med almindelige lønninger, kan få lidt mere luft i familiens budget.

Så det bedre kan betale sig at arbejde.

Så det bedre kan betale sig at spare op til pension.

Og så opsvinget ikke taber pusten, fordi vi løber tør for arbejdskraft.

Det kan vi gøre samtidig med, at der er råd til at investere mere i sygehusene. I ældreplejen. I den velfærd, som også er vigtig for vores hverdag. Takket være fortidens ansvarlige reformer.

Både lavere skat. Og bedre velfærd. Jeg går ind for den balance.

Jeg ønsker også en geografisk balance. Danmark må ikke knække over i udvikling og afvikling.

Derfor er vi i fuld gang med at flytte statslige arbejdspladser. Så de findes over hele landet.

Den første runde blev skudt i gang for to år siden. Den anden runde kommer om kort tid.

Jeg ved godt, at ikke alle synes, det er en god idé. Jeg har oplevet, at opbakningen afhænger en del af, hvor i landet man bor.

Men jeg ser sådan på det, at det er til gavn for os alle sammen, at Danmark hænger sammen.

Det går på mange måder godt i Danmark. Det går faktisk ret godt.

Og det bør give os overskud. Så vi kan tage fat dér, hvor det går skidt.

I aften vil jeg tale om en af de balancer, jeg er alvorligt bange for, er ved at tippe. Ja, nogle steder er den allerede tippet.

Jeg tænker på de børn, der vokser op i et miljø, hvor det ikke er normen, at forældre går på arbejde. Hvor penge ikke er en løn, man tjener. Men noget man får fra kommunen. Eller tilraner sig ved kriminalitet.

Jeg taler om de boligområder, hvor unge tvinges til at gifte sig med en, de ikke elsker. Hvor kvinder regnes for mindre værd end mænd. Og hvor de værdier, som de to unge piger fra Bangladesh kæmper for med dansk opbakning, er knægtet – lige her i Danmark.

Rundt om i landet er der parallelsamfund. Mange mennesker med de samme problemer er klumpet sammen. Det skaber en negativ spiral. En modkultur.

Hvor man ikke tager ansvar, ikke deltager, ikke bruger de muligheder, vi har i Danmark – men stiller sig uden for.

Der er slået huller i Danmarkskortet.

Det bekymrer mig dybt.

Fordi ghettoerne også sender fangarme ud på gaderne, hvor kriminelle bander skaber utryghed.

Ind i skolerne, hvor forsømte børn hænger på kanten.

Ned i kommunekassen, hvor indtægterne er mindre og udgifterne større, end de behøver at være.

Og ud i samfundet, hvor danske værdier som ligeværd, frisind og tolerance taber terræn.

Hvordan er det kommet dertil?

Jeg er overbevist om, at årtiers slappe udlændingepolitik har gjort sit. Der blev lukket flere ind i Danmark, end vi magtede at integrere.

Vi kan ikke ændre fortiden, men vi kan tage ved lære af den, når vi former fremtiden.

Derfor går jeg ind for en fast udlændingepolitik.

Jeg møder sommetider nogen, der mener, at regeringens politik er forhård. Og

Jeg forstår dem jo godt – et stykke ad vejen.

For hver flygtningsskæbne er hjerteskrærende. Tæt på Europa lever millioner af mennesker i en armod og elendighed, vi i virkeligheden slet ikke begriber.

Det griber os om hjertet, og vi vil gerne hjælpe.

Men vi er nødt til at lade hovedet følge med. Vi er nødt til samtidig at passe på Danmark.

Derfor har vi slået bremsen i med en række stramninger herhjemme. Og en fælles indsats i EU. Antallet af asylansøgere i Danmark er nu det laveste i årevis.

Og derfor skal de mange syriske krigsflygtninge, vi i disse år giver husly, også vende hjem til Syrien, så snart forholdene tillader det.

Jeg er stolt af, at Danmark, i forhold til vores størrelse, er et af de lande, der hjælper mest ude i verden – også i Syrien og i nabolandene.

Jeg er stolt af, at vi sender vores bedste mænd og kvinder ud for at kæmpe mod terror og ufred.

I aften vil jeg sende en hilsen til alle Danmarks udsendte. I kæmper for en bedre verden.

Og I er med til at berede vejen for, at flygtninge kan vende tilbage og genopbygge deres hjemland.

Hvis vi kan ruste de syriske flygtninge til den opgave. Ved at lade dem arbejde og uddanne sig, mens de er i Danmark. Med det klare mål, at de skal hjem igen. Så er det i mine øjne den bedste hjælp, de kan få.

Vi skal bremse for tilstrømningen af flygtninge og migranter. Det har vi gjort.

Vi skal have krigsflygtninge hjem igen. Så snart forholdene tillader det.

Og de mennesker med udenlandsk baggrund, der skal blive varigt her i landet. De skal selvfølgelig tage ansvar og bidrage.

Det gør langt de fleste.

I aften vil jeg sige til alle jer med udenlandsk baggrund, der med vilje, mod og hårdt arbejde har taget Danmark til sig:

I er velkomne. I gør det godt. Bliv ved med det!

Men jeg ved, at mange af jer deler min bekymring for dem, der ikke ønsker eller evner at gøre det samme. Som misbruger vores gæstfrihed. Udfordrer vores måde at leve på. Sætter tolerancen på spil.

I sidste ende risikerer vi at miste den brede folkelige opbakning til, at Danmark skal være et åbent land for dem, der kan og vil: Dygtig udenlandsk arbejdskraft. De udenlandske talenter. Dem, der har forelsket sig i en dansker.

Der er mange solstrålehistorier. Men netop i solen står skyggerne skarpere frem. Og vi skal se det hele. Se virkeligheden, som den er.

Derfor må vi droppe illusionen om, at parallelsamfund og ghettoer nok skal forsvinde, hvis vi bare giver tid. Det gør de ikke. Når jeg besøger f.eks. Vollsmose, så er magtesløsheden og isolationen desværre den samme, som da jeg var der sidst. Ja, måske endda værre.

Jeg oplever, at danske regler, love og normer kommer til kort i områder, der ikke er danske i deres værdier.

Friskoler, som ellers er skabt for at oplyse. Bliver misbrugt til det modsatte – at formørke.

Frihedsrettigheder bliver knægtet af social kontrol.

Modtrækket fra os politikere har ofte været nye regler, som gælder for alle.

Jeg er nået til den erkendelse, at der er brug for en langt mere præcis indsats.

Hvor vi ikke generer samtlige danskere i hele Danmark. Men sætter ind de steder, hvor problemerne er størst. Og kun dér.

For det første skal vi ikke længere lappe på årtiers fejlslagen politik. Vi skal sætte et nyt mål om at afvikle ghettoerne helt.

Nogle steder ved at bryde betonen op. Rive bygninger ned. Spredte indbyggerne og genhuse dem i forskellige områder.

Andre steder ved at tage en klar styring af, hvem der flytter ind.

Vi skal lukke hullerne i Danmarkskortet og genskabe de blandede kvarterer, hvor vi møder hinanden på kryds og tværs.

For det andet skal vi have fat i børnene i tide.

Der er børn, som starter i skolen uden at kunne ordentligt dansk. De børn er bagud på point. Mange af dem indhenter aldrig deres jævnaldrende. Det kan vi voksne ikke være bekendt.

For nogle børn kan det være løsningen at komme tidligere i daginstitution. Ud af hjemmet i ghettoen og ind i et dansk miljø.

Og vi skal følge hårdt og målrettet op på de i virkeligheden få skoler, hvor tingene ikke fungerer.

Vi skal bryde den kæde, hvor generation efter generation lever i parallelsamfund.

Et barn har kun én barndom. Den må ikke forspildes.

For det tredje skal vi stille forældrene til ansvar for børnenes fremtid i Danmark.

Der er børn og unge, som sendes på genopdragelse, hvis de bliver for danske. Forældrene straffer børnene.

Det bør da være omvendt. Som samfund må vi træde til. Bakke op om børnene. Og straffe forældrene.

Regeringen vil præsentere et udspil mod parallelsamfund i starten af det nye år.

Men politik kan ikke løse det hele.

Jeg indledte min tale her i aften med historien om de to unge kvinder fra Bangladesh. Og om hvordan vores værdier kan inspirere ude i verden.

Inspirationen går også den anden vej. Vi har også noget at lære.

Den nation i verden, hvor der bor flest muslimer, er Indonesien. Jeg besøgte landet i november. Og deltog i et dialogmøde i en moské, og vi besøgte herefter en katedral på den anden side af gaden. Den muslimske stor-imam side om side med den kristne biskop.

I gensidig respekt.

Jeg vil holde fast i, at vi også her i Danmark møder hinanden med tillid og med respekt.

Vi er sammen om Danmark.

Derfor vil jeg understrege: Mit budskab i aften handler ikke om hudfarve. Ikke om religion. Det handler om at vælge Danmark til.

Den første januar tager vi fat på et nyt år med dugfriske muligheder. Og måske synes du, at jeg har været rigeligt alvorlig her på årets første aften.

Men jeg ser sådan på det: At tage et opgør med alvorlige problemer er i sig selv noget håbefuldt. Et løfte om, at det kan blive bedre.

Kilde

stm.dk

Kildetype

Dokumentation på online medie

Tags

Nytårstale, Venstre

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/statsminister-lars-loekke-rasmussens-nytaarstale-2018>